

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ПРАКТИКИ ЗАСТОСУВАННЯ АРЕШТУ МАЙНА

THE SPECIFIC PROBLEMS OF THE PRACTICE
OF APPLICATION OF THE SEIZURE OF PROPERTYМедведєв В.І., студент V курсу
факультету адвокатури

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

Право власності – це природне невідчужуване право кожної людини, що гарантується низкою міжнародних договорів універсального характеру та національними правовими актами вищого рівня. Проте це право не можна вважати абсолютним, оскільки Конституція і закони України допускають можливість його обмеження у визначених випадках.

Одним із допустимих у демократичному суспільстві обмежень права власності є накладення арешту на майно з рестрикцією всіх або деяких правомочностей, що становлять зміст суб'єктивного права. Такий арешт є різновидом публічного обтяження, що застосовується на підставі рішення компетентного судового органу.

Питання арешту майна як заходу забезпечення кримінального провадження є досить популярним предметом наукових (теоретико-доктринальних) досліджень і законопроектної діяльності. Водночас, попри підвищену увагу до цього заходу забезпечення з боку суб'єктів нормотворення та представників кримінальної процесуальної науки, сьогодні існує ще достатньо значний масив невіршених проблем, які мають як нормативну, так і правозастосовну природу. На жаль, варто визнати, що деякі проблеми є результатом недобросовісної поведінки владних учасників процесуальних відносин, насамперед неправильного тлумачення чинних норм або вчинення дій із метою проти-правного «приспосовування» того чи іншого припису під потреби конкретного кримінального провадження чи окремої процесуальної дії.

Метою наукової роботи є висвітлення окремих проблем практики застосування арешту майна, осмислення причин і наслідків останніх та надання прикладних рекомендацій щодо їх нівелювання для одержання максимально сприятливого результату для власника майна (специфікою праці є розгляд існуючих проблем виключно в аспекті захисту прав та законних інтересів третьої особи, щодо майна якої вирішується питання про арешт) (цілеспрямована однофокусність наукового дослідження).

Окреслена мета досягається через таку систему завдань: вивчення відповідних нормативних положень, аналіз правозастосовної практики, констатація здобутків та недоліків режиму правового регулювання та формулювання авторських коментарів і рекомендацій.

Дослідження проблем застосування арешту майна стало предметом наукових доробків таких учених, як: І.В. Глов'юк, М.В. Лепей, О.В. Верхогляд-Герасименко, В.І. Фаринник та інших.

Ключові слова: арешт майна, правозастосовна практика, третя особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, власник майна, представник власника майна, кримінальне провадження.

The ownership is a natural, inalienable right of every person, guaranteed by a number of international treaties and national higher-level legal instruments. However, this right cannot be considered absolute because the Constitution and laws of Ukraine allow it to be restricted in certain cases.

One of the permissible restrictions on property rights in a democratic society is the seizure of property with the restriction of all or some of the powers that make up the content of subjective law. The seizure of property is a form of public encumbrance applied upon a decision of a competent court.

The issue of the seizure of property as a measure of providing in criminal proceedings is a very popular subject of scientific (theoretical and doctrinal) research and law-making activity. At the same time, despite the increased attention to this measure of providing by law-makers and representatives of criminal procedural science, today there is still a considerable amount of unresolved problems that have both a normative and a law-enforcement nature. Unfortunately, some of the problems are the result of the dishonest behavior of the authorities involved in the procedural relations, first of all, misinterpretation of existing norms or committing actions for the purpose of unlawfully "adjusting" of prescriptions to the needs of specific criminal proceedings or separate procedural actions.

The purpose of this scientific work is to highlight the specific problems of the practice of seizure of property, to understand the causes and consequences of the latter and to provide applied recommendations for their elimination to obtain the most favorable result for the property owner (the specifics of the work is a single-focus research).

The stated goal is achieved through the following system of tasks: the study of relevant regulations, the analysis of law enforcement practices, the statement of the advantages and disadvantages of the legal regulation regime and the formulation of author's comments and recommendations.

Investigation of the problematic aspects of the seizure of property became the subject of a scientific search for such leading scholar as I.V. Glovjuk, M.V. Lepey, O.V. Verhoglyad-Gerasimenko and V.I. Farinnik etc.

Key words: seizure of property, practice of law, property owner, owner's representative, criminal proceedings.

Результати наукового дослідження. Аналіз нормативних положень Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України), правозастосовної практики та доктринальних доробків вітчизняних науковців дозволяє виокремити такі визначальні тези з питання практики застосування арешту майна (з погляду ефективного представництва інтересів власника майна).

1. Під час регламентації процесуального статусу третьої особи, щодо майна якої вирішується питання про арешт (далі – третя особа), законодавець цілеспрямовано використовує досить складні прийоми нормотворчої техніки – послідовне відсилання до загального переліку прав і обов'язків підозрюваного, обвинуваченого та лімітацію сфери їхнього здійснення лише арештом майна як заходом забезпечення кримінального провадження. Неординарність та деяка проблемність останніх проявляється передусім у ризиковості (алеаторності) їх застосування, оскільки халатна і неретельна екстраполяція окремих еле-

ментів одного режиму праворегулювання на інший може призвести до змістовних колізій, а також втрати специфічності предмета екстрапольованим режимом.

Відповідно до ч. 3 ст. 64-2 КПК України, третя особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, має права й обов'язки, передбачені цим Кодексом для підозрюваного, обвинуваченого, у частині, що стосується арешту майна. Окрім того, такий суб'єкт має право бути повідомленим про ухвалені процесуальні рішення у кримінальному провадженні, що стосуються арешту майна, та отримувати їх копії у випадках та в порядку, установлених цим Кодексом. Згідно з п. 14 ч. 3 ст. 42 КПК України, підозрюваний, обвинувачений має право ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому ст. 221 цього Кодексу. Отже, робимо висновок, що третя особа та її представник (з огляду на ч. 6 ст. 64-2 Кодексу) мають право заявляти клопотання про ознайомлення з матеріалами досудового розсліду-

вання, проте виключно з тими з них, що стосуються арешту майна, власником якої є така особа.

Важливо наголосити, що наведене в законі застереження (обмеження) є детермінуючим, таким, що обумовлює специфіку статусу третьої особи, та нівелювання останнім може мати негативні процесуальні наслідки для суб'єкта звернення із клопотанням про ознайомлення. Так, наприклад, ухвалою Кіровського районного суду м. Дніпропетровськ від 24 січня 2019 р. було відмовлено в задоволенні скарги юридичної особи-власника майна на бездіяльність слідчого, зокрема на тій підставі, що «у клопотанні не ставилось питання про надання для ознайомлення саме матеріалів кримінального провадження, що стосуються арешту майна вказаного підприємства, як це зазначено у скарзі, а заявлялось клопотання про надання для ознайомлення всіх матеріалів кримінального провадження із можливістю зняття копій, без наведення належних обґрунтувань та без зазначення, з якими конкретно матеріалами провадження бажає ознайомитись заявник» [2].

Проблема практичної реалізації розглядуваного процесуального права третьою особою чи її представником, окрім іншого, полягає й у невизначеності кола документів та інших матеріалів, які охоплюються застереженням «що стосуються арешту майна» (проблема неокресленості предмета законодавчого обмеження). Очевидно, що до документів, що стосуються арешту майна, належать клопотання слідчого, прокурора про арешт майна, ухвала про арешт майна, ухвали, на підставі яких проведено обшук, огляд, затримання, за результатами виконання яких було вилучено майно, що в подальшому стало об'єктом арешту, протоколи згаданих процесуальних дій.

Водночас залишається незрозумілим, чи може третя особа чи її представник мати доступ у порядку ознайомлення до таких документів, як витяг з Єдиного реєстру досудових розслідувань, доручення про проведення досудового розслідування, постанови про призначення групи прокурорів, адже, з одного боку, такі документи безпосереднього (прямо) не стосуються арешту майна як заходу забезпечення кримінального провадження, але з іншого боку, вони є первинними процесуальними документами, опосередковують законність початку досудового розслідування, містять відомості загального характеру, у зв'язку із чим непрямо (побічно) стосуються кожної процесуальної дії, учиненої в рамках конкретного кримінального провадження, зокрема накладення арешту на майно. Окрім цього, залишається відкритим питання щодо віднесення до таких, що стосуються арешту майна, документів про проведення процесуальних дій, інформація, отримана під час яких, стала передумовою для упевнення слідчого, прокурора про зв'язок того чи іншого майна із кримінальним правопорушенням, що розслідується, та необхідність звернення до слідчого судді, суду із клопотанням про арешт певного майна. Насамперед ідеться про ті документи, які опосередковують відповідні процесуальні дії (зазвичай зазначаються слідчим, прокурором в описовій частині клопотання)¹.

До того ж досить складним у реалізації є й сам механізм надання для ознайомлення матеріалів досудового розслідування третій особі чи її представнику, оскільки дана процедура залишається нероз'ясненою в законі: слідчий, прокурор повинен контролювати процес ознайомлення третьою особою (її представником), щоби остання не одержала доступу до несанкціонованих документів? Або стороною обвинувачення має бути тимчасово видалено з матеріалів кримінального провадження ті матеріали, які не стосуються арешту майна? Тоді яким чином про-

цесуально оформити такі «маніпуляції» з матеріалами? Отже, констатуємо, що в такого роду ситуаціях має місце фактична процесуальна діяльність, тобто вся процедура ознайомлення здійснюється за розсудом владного суб'єкта поза межами правового поля, яке не окреслюється ані у кримінальному процесуальному законі, ані в індивідуально-правовому акті.

Аналіз судової практики оскарження постанов про відмову в задоволенні клопотання про ознайомлення з матеріалами досудового розслідування, що стосуються арешту майна, свідчить, що в більшості випадків слідчі судді задовольняють скарги та зобов'язують слідчих, прокурорів надати власнику майна (його представнику) матеріали кримінального провадження в тій частині, що стосуються арешту майна, для ознайомлення, а в самих ухвалах дублюється зміст прохальної частини клопотання (скарги).

Клопотання про ознайомлення залежно від деталізації документів, ознайомитись з якими бажає третя особа, умовно можна поділити на конкретизовані (надається вичерпний перелік документів, з якими планується ознайомлення) та неконкретизовані (без такого переліку). Безсумнівно, ефективність виконання рішення про задоволення конкретизованого клопотання є вищою порівняно із другим різновидом, однак потрібно враховувати, що третя особа (її представник) на момент звернення із клопотанням зовсім не завжди обізнана щодо точного переліку документів, які наявні в розпорядженні сторони обвинувачення та які необхідні їй для виконання власних завдань на конкретному етапі провадження згідно з обраною тактикою. У свою чергу, стовідно неконкретизованих клопотань варто зауважити, що, попри свою «універсальність», виконання рішень за ними може бути ускладнено через розбіжність підходів третьої особи (її представника) та слідчого, прокурора щодо віднесення певного документа до переліку тих, що стосуються арешту майна.

Отже, натепер у правозастосовній практиці наявна проблема непевності змістовного наповнення категорії «матеріали досудового розслідування, що стосуються арешту майна». Бажаючи ознайомитися з матеріалами досудового розслідування, третя особа чи її представник мають віддавати перевагу конкретизованим клопотанням, тобто у прохальній частині закритим переліком зазначити всі документи, які вони планують отримати для ознайомлення. У разі неможливості на певному етапі зазначити всі документи потрібно завчасно (перед самим запрошенням слідчого, прокурора на ознайомлення) підготувати правове обґрунтування важливості того чи іншого документа, який, за прогнозами представника, може мати обвинувачення, для належного представництва інтересів третьої особи, та охоплення такого документа застереженням «що стосуються арешту майна».

2. Останнім часом у практиці законотворення сформувалася стійка тенденція до перманентного оновлення і вдосконалення кримінального процесуального законодавства в частині дотримання прав, свобод, законних інтересів осіб у кримінальному процесі під час застосування до них, зокрема їхнього майна, заходів процесуального примусу (насамперед під час проведення обшуку в їхньому житлі чи іншому володінні). Незважаючи на це, і досі залишаються неврегульованими питання територіальної юрисдикції слідчих суддів під час розгляду клопотань, щодо яких законодавець не передбачив спеціальних правил визначення підсудності.

Одним із таких є клопотання про надання дозволу на проведення обшуку (наявність прогалини в легальному тексті в даному випадку викликає особливий подив, передусім з огляду на постійно підвищену законоініціативність щодо обшуку та поширеність цієї слідчої (розшукової) дії в роботі правоохоронних органів).

До спроб виправити окреслений законодавчий недолік та задати єдиний вектор розвитку правозастосовної

¹ Передусім це доручення на проведення слідчих (розшукових), негласних слідчих (розшукових) дій та рапорти співробітників оперативних підрозділів про результати виконання доручення.

діяльності неодноразово вдавався Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ (далі – ВССУ) (проблему нерегламентованості питань юрисдикції слідчих суддів зачіпають щонайменше чотири інформаційні листи і безліч узагальнень судової практики, опублікованих за 2013–2016 рр.). Попри несхвальні відгуки та критичну оцінку «квазізаконодавчого» підходу ВССУ від науковців і практичних працівників [3, с. 7], юридична практика за відсутності будь-яких інших загальних сприйнятих орієнтирів, та сьогодні досить часто слідчі судді посилаються на них під час повернення клопотань у зв'язку з порушенням правил підсудності (див. ухвалу Київського районного суду м. Полтави від 11 лютого 2016 р. [4], ухвалу Печерського районного суду м. Києва від 5 квітня 2019 р. [5] тощо).

Зміст пропозицій ВССУ зводиться до того, що правильним буде застосування правила, закріпленого в ч. 2 ст. 132 КПК України (територіальна юрисдикція місцевого суду визначається місцезнаходженням органу досудового розслідування, крім кримінальних проваджень щодо злочинів, віднесених до підсудності Вищого антикорупційного суду), під час розгляду будь-яких клопотань (не тільки про заходи забезпечення кримінального провадження), територіальна підсудність щодо яких прямо не визначена процесуальним законом (п. 1 інформаційного листа ВССУ від 16 червня 2016 р. № 223-1650/0-4-16) [6].

Водночас варто зауважити, що у процесі безпосередньої реалізації сформульованого правила слідчі, прокурори нерідко викривляють (протиправно адаптують) дефініцію поняття «орган досудового розслідування» під потреби конкретного кримінального провадження або певної процесуальної дії, забуваючи, що кримінальним процесуальним законом надається офіційне тлумачення даної категорії. Так, відповідно до ст. 38 КПК України, органом досудового розслідування є, зокрема, слідчі підрозділи органів Національної поліції, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства, органів Державного бюро розслідувань. Отже, не може вважатися органом досудового розслідування центральний офіс органу або головні управління центральних органів виконавчої влади в адміністративно-територіальних одиницях.

Особливо наочно окреслена вище проблема простежується в діяльності слідчих тих органів, які мають чітку організацію із внутрішньою структурним поділом на відділи, управління й інші підрозділи, які перебувають під територіальною юрисдикцією різних місцевих судів.

Фактично слідчі таких підрозділів на власний розсуд визначають місцевий суд, до якого звертатимуться із клопотанням, зокрема про обшук, обираючи з декількох, зазвичай двох, варіантів: за місцезнаходженням свого відділу або за місцезнаходженням головного управління центрального органу виконавчої влади у відповідній області, Автономній Республіці Крим, містах Києві чи Севастополі.

Так, за одним кримінальним провадженням слідчий першого відділу розслідування кримінальних правопорушень слідчого управління фінансових розслідувань Головного управління Державної фіскальної служби (далі – ДФС) в Харківській області звернувся із клопотанням про надання дозволу на проведення обшуків у транспортному засобі та приватному домоволодінні до слідчого судді Київського районного суду м. Харкова. У даному випадку рішення про звернення до слідчого судді саме цього міс-

цевого суду слідчий пояснив тим, що звертався до суду за місцезнаходженням Головного управління ДФС у Харківській області (яке розташоване за адресою: м. Харків, вул. Пушкінська, 46), що знаходиться в Київському районі міста Харкова.

Саме в цій ситуації як раз і була продемонстрована вищезгадана проблема, оскільки слідчий цілеспрямовано чи з недбалості неправильно розтлумачив зміст ч. 1 ст. 38 КПК України, визначивши органом досудового розслідування саме ГУ ДФС у Харківській області. Такий підхід є абсолютно необґрунтованим, а обставини провадження свідчать про можливе зловживання слідчим недоліками законодавства для умисної зміни підсудності. За даною фабулою органом досудового розслідування було Слідче управління фінансових розслідувань ГУ ДФС у Харківській області, яке, згідно з відомчим положенням про організаційну структуру ГУ ДФС у Харківській області, складається, окрім іншого, із трьох структурних підрозділів – відділів розслідування кримінальних правопорушень. Такий висновок підтверджувався і витягом з Єдиного реєстру досудового розслідування, де у графі «орган досудового розслідування» було зазначено «Слідче управління фінансових розслідувань ГУ ДФС у Харківській області», і постановою керівника органу досудового розслідування про створення слідчої групи, у якій визначено місце проведення досудового розслідування². Ураховуючи, що СУ ФР ГУ ДФС у Харківській області не функціонує як самостійний структурний підрозділ головного управління (є об'єднанням трьох відділів, кожний з яких має власне місцезнаходження), а також з огляду на відомчу належність слідчого, що звертався із клопотанням про обшук (та й усіх інших слідчих, визначених витягом із ЄРДР), до першого відділу розслідування кримінальних правопорушень, можна дійти висновку, що клопотання мало б подаватися саме за місцезнаходженням першого ВР КП СУ ФР ГУ ДФС у Харківській області (м. Харків, вул. Богдана Хмельницького, 17), що віднесений до Основ'янського району міста Харкова і, відповідно, до територіальної юрисдикції Червонозаводського районного суду м. Харкова, що і було наголошено представником власника майна в запереченнях щодо накладення арешту на майно й апеляційній скарзі на ухвалу про арешт майна.

Для аргументації правильності своєї позиції в подібних спорах про підсудність третя особа (її представник) має посылатися на всі докази для підтвердження «істинного» місцезнаходження органу досудового розслідування. Зокрема, велике значення можуть мати повістки про виклик, відповіді на адвокатські запити, інша поштова кореспонденція, у яких місцем проведення допиту або місцем відправлення документів значиться адреса саме слідчого підрозділу.

Вагому практичну роль під час вирішення складних питань, пов'язаних із визначенням підсудності, відіграють затвержені місцевими радами реєстри назв урбанонімів відповідного населеного пункту. Саме з використанням цього *нормативно-правового акта* (акцент на правовому характері) третя особа та її представник можуть довести помилковість рішення слідчого, прокурора про звернення до конкретного районного в місті суду, бо в цьому документі кожний об'єкт топоніміки офіційно закріплюється за конкретним районом міста, що і визначає територіальні межі юрисдикції того або іншого місцевого суду.

Окремим рядком варто звернути увагу на те, що викладені вище проблемні аспекти визначення суду, до територіальної юрисдикції якого належить розгляд клопотання про обшук, огляд, затримання, під час яких було вилучено майно, що в подальшому підлягає арешту, саме клопотання про арешт майна, досить суттєво ускладнюють для адвоката побудову тактики захисту в конкретному кримінальному провадженні (або вносять істотні корективи у вже сформульовану позицію у справі). Це

² В ухвалі Апеляційного суду Львівської області від 10 липня 2018 р. апеляційний суд зазначив: «Із комплексного аналізу цих положень вбачається, що підставою для визначення територіальної юрисдикції суду першої інстанції при розгляді клопотань щодо застосування заходів забезпечення кримінального провадження та надання дозволу на проведення певних слідчих дій є постановою керівника відповідного органу досудового розслідування про створення слідчої групи, в якій визначено місце проведення досудового розслідування» [7].

пов'язано з тим, що, з одного боку, спрямованість усіх процесуальних зусиль власника майна (його представника) детермінується рішенням (волевиявленням) сторони обвинувачення (заперечення на арешт майна, скарги до слідчого судді й інші процесуальні документи адвоката мають подаватись до того суду, слідчий суддя якого здійснює розгляд клопотання про арешт, який, у свою чергу, визначається слідчим, прокурором; власник майна (його представник) вимушений «грати за правилами» обвинувачення, незважаючи навіть на те, що суб'єктивно може бути глибоко переконаним у порушенні правил підсудності), тоді як з іншого боку, така «тиха незгода», яка не реалізована в жодних процесуальних механізмах, може позбавити власника (його представника) досить вагомого аргументу під час ініціювання скасування арешту чи апеляційного оскарження ухвали про арешт, оскільки слідчий суддя чи суд апеляційної інстанції можуть визнати необґрунтованою позицію власника (його представника) з мотивів незадоволення про порушення правил підсудності раніше, тобто до звернення з відповідною апеляційною скаргою (клопотанням про скасування арешту).

Саме у зв'язку із цим видається найбільш доцільною тактика, що б власник майна (його представник) за кожної процесуальної можливості (наприклад, звернення із клопотанням про закриття кримінального провадження, скаргами на бездіяльність слідчого, прокурора по поверненню тимчасово вилученого майна, ненаданні для ознайомлення матеріалів кримінального провадження, що стосуються арешту майна тощо) звертався до слідчого судді того суду, територіальна юрисдикція якого, на переконання власника (його представника), насправді поширюється на всі клопотання сторони обвинувачення у конкретному кримінальному провадженні, тим самим доводячи й обґрунтовуючи хибність підходу останньої і наявність порушень правил територіальної юрисдикції, що, нагадаємо, є підставою для обов'язкового скасування судового рішення, зокрема ухвали про арешт майна (п. 6 ч. 2 ст. 412 КПК України).

Отже, варто констатувати, що за своєю процесуальною природою арешт майна як захід процесуального примусу майнового характеру завжди має вторинний, похідний характер. Мається на увазі, що арешту як заходу забезпечення кримінального провадження завжди передують одна чи кілька процесуальних дій, пов'язаних із тимчасовим вилученням майна (зазвичай обшук у житлі

чи іншому володінні). З огляду на закріплені у Кодексі процесуальний зв'язок «обшук – арешт», можна стверджувати, що законність арешту напряму корелює із законністю обшуку як його передумовою, а тому в разі, якщо обшук було проведено із суттєвими помилками та порушеннями процедури, зокрема на етапі одержання дозволу слідчого судді на його проведення, майно, вилучене за його підсумками, не може бути заарештоване, оскільки в іншому випадку сам захід забезпечення буде вважатися протиправним. Отже, допущення істотних процесуальних порушень, зокрема пов'язаних із неправильним визначенням підсудності під час надання дозволу на обшук, *a priori* виключає законний характер накладеного арешту. У всіх подібних ситуаціях власник майна та його представник мають пам'ятати про існуючий процесуальний зв'язок та приділяти особливу увагу питанню правильності визначення юрисдикції слідчих суддів, судів із метою ефективного використання виявлених порушень на подальших етапах кримінального провадження з метою досягнення високої результативності представництва (захисту) інтересів власника майна.

Замість висновку. Кримінальний процесуальний кодекс України сьогодні, можливо, є одним із найбільш «живих» законів, про що особливо яскраво свідчить посилена інтенсивність законотворчої діяльності та гострота дискусій, об'єктом яких є чергові зміни і доповнення до легального тексту. Не є винятком і положення Кодексу про арешт майна як захід забезпечення кримінального провадження. Водночас, попри численні трансформації п. 17 КПК України, а також нормативних положень про різноманітні процесуальні дії, що передують арешту майна, й досі залишаються поза фокусом уваги законотворця низка проблем, на нагальність вирішення яких повсякчас вказує правозастосовна практика, адже кожний недолік у режимі правового регулювання передусім знаходить відображення саме в останній та призводить до різновекторності її розвитку, а також до зловживань із боку більш сильних процесуальних гравців. Проблемні питання процесуального статусу третьої особи, щодо майна якої вирішується питання про арешт, та її представника, а також існуючі спори про підсудність, розглянуті в даній науковій праці, не охоплюють і малої частини всього масиву проблем, вирішити які здатен (та й повинен) законодавець, вчасно реагуючи на відповідні сигнали від представників процесуальної доктрини та практичних фахівців.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4651–VI. Дата оновлення: 28.11.2019. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 29.11.2019).
2. Ухвала Кіровського районного суду м. Дніпропетровськ від 24 січня 2019 р., судова справа № 203/244/19. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/79434450> (дата звернення: 24.11.2019).
3. Оверчук С.В. Підсудність кримінальних проваджень слідчому судді. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Право». 2015. № 2 (12). С. 7.
4. Ухвала Київського районного суду м. Полтави від 11 лютого 2016 р., судова справа № 552/611/16-к. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/55665957> (дата звернення: 24.11.2019).
5. Ухвала Печерського районного суду м. Києва від 5 квітня 2019 р., судова справа № 757/17540/19-к. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/81811611> (дата звернення: 24.11.2019).
6. Щодо окремих питань здійснення слідчим суддею суду першої інстанції судового контролю в кримінальному провадженні : інформаційний лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 16 червня 2016 р. № 223-1650/0/4-16. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/VRR00204.html (дата звернення: 24.11.2019).
7. Ухвала Апеляційного суду Львівської області від 10 липня 2018 р., судова справа № 461/3636/17. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/75231411> (дата звернення: 24.11.2019).